

tarlat, og vi have en Del Arbejdere, der ere noget bedre stillede, og de kunne naturligvis ikke godvillig gaa med til en saadan Beskæring af deres Løn. Hvad man end foretager sig, vil man dog ikke trods Lovbestemmelser kunne fratage dem den menneskelige Tilbøjelighed til at naa fremad. Den ærede Ordfører sagde, at han havde hørt en Fugl synge om, at Arbejderne ved en saadan Voldgift altid vilde faa Ret. Der var en lille Fugl i min Hjemstavn, som vi kaldte Savfileren; den sang saa lynende falsk, og det var vist den Fugl, den ærede Ordfører har hørt synge. Der er nemlig ingen, der paa Forhaand kan staa op og sige, at en vis Part vil faa Ret; det er overladt til Trediemand at afgøre, hvilken Løn, hvilken Arbejdstid, hvilke Forhold der skal arbejdes under. Man overser en væsentlig Ting, naar man vil søge at lovgive i den her, omtalte Retning. Man vil gennem tvungen Voldgift skabe et Organ, der fastsætter Arbejdslønnen, altsaa Indtægten for Arbejderne, men et Korrektiv hertil maatte saa ogsaa komme, og det var det, at man fastsatte Prisen for det, Arbejderne skulle købe for at eksistere. Men vilde Landbrugerne da ogsaa gaa med til en saadan tvungen Ansættelse af Prisen for Flæsk, Smør og Korn af en Trediemand? Nej, saamænd ville de ej. De vilde tværtimod som hidtil søge at faa deres Varer afsatte til Lande, hvor der ikke var nogen saadan tvungen Voldgift, og hvor de kunde faa nogle Øre mere for deres Smør. Jeg vil henstille til den ærede Ordfører og hans Partifæller og til alle andre, at de i Stedet for at søge paa kunstig Vis at dæmme op for en sund Udvikling, hjælpe os til, at der er saadanne Tilstande til Stede, at saadanne Love ikke ere nødvendige, eller i hvert Fald til, at der fremkommer saadanne Forhold, at Arbejderne kunne sige: Ja, nu ere vi nogenlunde godt stillede, nu kunne vi maaske gaa med dertil. Man giver Klasselove her, men ikke til Fordel for Arbejderne; det er til Fordel for ganske andre. Naar vi komme med vore Love, kunne de ikke blive vedtagne, saa finder man, at der ingen Anledning er til at lovgive, men derimod lovfæster man, naar der er Tale om at hindre en sund Udvikling. Jeg skal slutte med disse Bemærkninger og skal for øvrigt skænke den ærede Ordfører de Udfald, han fremkom med i Anledning af de Ytringer, jeg har fremsat i en anden Forbindelse, men de vare naturligvis som saa meget andet af, hvad den ærede Ordfører siger, urigtige.

Philipsen: I den anden af disse 3 Dages Forhandlinger, Andendagsmødet før Paaske, var jeg forhindret ved Bortrejse i at være til Stede, da den ærede Ordfører omtalte de Bemærkninger, jeg havde gjort den første Dag, Sagen var til Behandling. Hvad den ærede Ordfører sagde til mig, var nu noget, man ikke behøvede at tage sig overmaade nær. Han sagde, at det var et lærd og grundigt Foredrag, jeg havde holdt. Ihvorvel jeg ingenlunde tror, at denne Betegnelse af mine meget beskedne Bemærkninger er rigtig, er det i alt Fald ikke Injurier, man behøver at gaa til Domstolene for. Det er derfor af almindelige, objektive Grunde, jeg ønsker yderligere at sige et Par Ord om Sagen. Den ærede Ordfører vil bemærke, at vi, der have talt paa en saadan Maade, at vi mere eller mindre have taget Afstand fra hans varme Kærlighed til denne Sag, have hidtil holdt os borte fra at omtale den Klient, som den ærede Ordfører har skaffet sig. Jeg tror alligevel, at det er rigtigt at gøre nogle Bemærkninger derom, thi jeg tror ikke, at man ellers kommer til Forstaaelse af, hvad det drejer sig om. Jeg synes, det er gaaet min ærede Ven og Partifælle saaledes, at han har faaet en ulykkelig Kærlighed til Kristeligt dansk Fællesforbund for Arbejdsgivere og Arbejdere, og at det har taget hans Sind ganske fangen, saa at han er kommen til at løbe rent vild i den Historie. Det er gaaet ham ligesom en Mand, der har gjort et uheldigt Parti, og hans ulykkelige Kærlighed, der er ingen andre, der synes om den Pige, og han kan ikke forstaa, at de ikke gøre det. Han promenerer ved alle Lejligheder sin Genstand, og det er ham ganske ufatteligt, hvorfor andre, som han regner for fornuftige Mennesker, ikke ere lige saa begejstrede over det sluttede Ægteskab, som han selv er. Og dog vil den ærede Ordfører, naar han ser koldblodigt paa Tingene, overordentlig godt forstaa, at det er noget aldeles urimeligt, som kommer ud deraf. Det er galt, baade hvad angaar Kristendommen, og hvad angaar Fællesforbundet, thi en Fællesforening, som omfatter baade Arbejdsgivere og Arbejdere, er et ganske antediluviansk Standpunkt, man for længe siden er kommen ud over. Det har spillet en vis Rolle i Frankrigs sociale Udvikling, men ikke andetsteds, og det har ikke nogen Udviklingsmulighed i sig. Enten man saa ser det fra Arbejdsgivernes eller Arbejdernes Standpunkt, er den Tanke at samle dem i een Forening noget haabløs. Arbejdsgiverne kunne ikke